

unor scriitori importanți, cărora le-am sugerat și ceea ce ne preocupă, problematica pe care vrem și trebuie — cu precădere — s-o acoperim. Așteptăm...

— Teatrul „Tândărică” și-a făcut un bun obicei din a-i vizita pe cei mici în grădinițe, în școli. Aceste întâlniri — în funcție de spațiul de joc existent — pot genera insolite formule de dialog cu publicul oricărei vîrste...

— Este adevărat, actorii noștri joacă în diverse spații „neteatrale” — în grădinițe, școli, vară în parcuri, în grădini, în curțile școlilor. Dacă oamenii maturi — fie ei părinți sau nu — ar vedea și ar auzi mai des cum reacționează copiii la spectacolele noastre, dacă ar împărtăși bucuria, entuziasmul acestora, ar deveni și ei mai buni, mai frumoși, mai generoși și — de ce nu? — mai fericiți.

— Cum considerați că ar trebui să se exercite concret, în raport cu specificul genului, actul de evaluare, al criticii de specialitate?

— Criticul de teatru care vine la un spectacol pentru copii trebuie să știe de la bun început că vine la un spectacol pentru copii. Asta nu înseamnă că așteaptă de la el o concesie, ci că i se cere o „punere în situație”. Copilul e un teren relativ liber și deschis, pe care se poate implanta orice element valoros. Este incredibil cît de ușor acceptă copilul valoarea. Instinctul și intuiția acționează la el aproape matematic. Copilul nu are prejudecăți, complexe culturale. El e, pur și simplu, disponibil și apt pentru joc. Tocmai aici apare responsabilitatea noastră. Prin imagine și cuvînt, prin întîmplări și personaje, prin forme și culori, putem să-i ghidăm și instinctul și intuiția, ca ele să devină sentiment, imaginație creatoare, raționament, decizie. Și, vă asigur, asta nu e nici ușor, nici puțin.

— Nu e ușor, dar e un scop pe cît de nobil, pe atît de dătător de satisfacții, de aceea merită oricît efort. Vă doresc succes și îmi permit să mă consider invitată la toate premierele dumneavoastră, împreună cu cît mai mulți copii și cu părinții lor.

Cu

LUCIA OLARU NENATI directoarea Teatrului „Mihai Eminescu” din Botoșani

La Teatrul „Mihai Eminescu” din Botoșani a fost numită directoarea Lucia Olaru Nenati. Felicitînd-o și urîndu-i succes în această frumoasă, dar dificilă muncă, am invitat-o să-și expună punctul de vedere asupra programului artistic al colectivului botoșănean, acum, la început de stagiune.

— Stagiunea Teatrului „Mihai Eminescu” din Botoșani s-a deschis cu premiera piesei *Romeo și Julietta* la Mîzil de George Ranetti, în regia lui Mihai Mălaimare. Ea a fost montată cu intenția de a se face racordul cu o tradiție mai veche a teatrului, ce s-a bucurat de un bine-meritat interes din partea publicului și a animatorilor vieții teatrale din țară — și anume, restituiri dramaturgice, inițiativă pe care intenționăm s-o reluăm, continuînd investigațiile în zona dramaturgiei românești de altădată, pentru a descoperi eventuale valori care să capele „haine noi”. Organizarea manifestării închinată acestui scop depinde însă, în mare măsură, de patrimoniul restituirilor aflat în repertoriul celorlalte teatre din țară. Vom urmări ca stagiunea care începe să cuprindă o paletă cît mai variată de titluri din dramaturgia românească actuală și clasică, dar și din cea universală. Ca atare, intenționăm să oferim publicului titluri semnate de Teodor Mazilu, Paul Everac, dar și de Vasile Alecsandri (pe care noi, cei din Moldova, avem datoria de a-l explora și exploata mai temeinic), de Tudor Popescu, dar și de Carlo Goldoni și Bernard Shaw, precum și unele reluări ale spectacolelor de succes din stagiunile trecute. Ne gîndim, desigur, și la premiere absolute, sperînd că vom putea convinge autori cu har să ni le încredințeze.

— Înțeleg că tindeți spre un repertoriu echilibrat, conferind totuși prioritate comediografilor. Care este obiectivul dumneavoastră principal, în momentul de față?

— Vom juca în această stagiune pentru public. Îndrăznesc să afirm aceasta, deși sintagma „a juca pentru public” a început să capeie, din păcate, o accepție

peiorativă, însemnând, uneori, încreopelă și compromis. Nu această accepție o am în vedere, ci aceea potrivit căreia un produs artistic autentic, realizat cu profesionalism și dăruire, cu responsabilitate și seriozitate (chiar cînd e vorba de comedii), cu talent și har, place oricui și crează bucurii estetice celui mai eterogen public, căci se adresează sensibilității general-umane.

— Vă propuneți, deci, să atrageți spre teatru un public cît mai numeros, căruia să-i oferiți nu numai spectacole agreabile, ci și ocazia de a-și deschide noi perspective de receptare, căutînd totodată să-i formați gustul, să-l modelați, să-l educați.

— Mutatis mutandis și păstrînd proporțiile, muzica lui Beethoven și poezia eminesciană, de exemplu, reprezintă artă pentru orice fel de public, nu numai pentru inițiați. Desigur că aceasta constituie o aspirație, un ideal, în ultimă instanță, în scopul apropierii de public, pentru care sînt necesare atîtea condiții...

— Vă rugăm să enumerați cîțiva dintre factorii de care depind reușitele artistice către care tindeți.

— În primul rînd, este vorba de trupă. Actualmente la Botoșani există o trupă puțin numeroasă, totuși se poate afirma: non multa sed multum. Sînt actori de toa-

te vîrstele, dar tineri, sufletește încă nerutinați, avînd, din fericire, puterea de dăruire și entuziasmul care-i sudează într-un puternic spirit de echipă, lipsiți de atît de dăunătoare vedetisme; au, deci, capacitatea și dorința de a face teatru adevărat. Alături de cei doi regizori, care nu și-au epuizat nici pe departe resursele creative, vom încerca să atragem colaboratori în vederea realizării spectacolelor dorite. Desigur, vom încerca și experimente, atunci cînd timpul dintre turnee ne va permite, vom căuta să fim prezenți la manifestările teatrale din țară, insistînd ca mai ales cei tineri și încă nu foarte cunoscuți să se exprime cu aceste prilejuri. Premisele unor realizări există deci, încercînd să ne atragem publicul, potrivit vechii ziceri latine „audaces fortuna juvent“, începem noua stagiune cu dorința de a dovedi că sîntem și cu speranța că vom reuși.

— Ca să păstrăm aceeași tonalitate, „alea jacta est“. Urmează ca spectacolele la care ne și considerăm invitați să constituie acoperirea în fapte a cuvintelor dumneavoastră. „Acta, non verba“! Vă mulțumesc.

Convorbiri realizate de
Irina COROIU

● Teatrul Dramatic din Baia Mare a prezentat recent *Pygmalion* de George Bernard Shaw (regia — Călin Florian; rolurile principale — Dan Aștilean și Cerasela Stan). În pregătire: *Goana după fluturi* de Bogdan Amaru (în regia actorului Marius Olteanu), *Politica I* de Theodor Mănescu, *Montserrat* de Emanuel Roblès, *Concurs de împrejurări* de Adrian Dohotaru, *Cînd vine barza* de André Roussin (în regia actorului Cornel Mititelu).

Secția de păpuși repetă Buzunarul cu povești de Liviu Steciuc (regia Eugenia Ciotlăuș, scenografia Ida Grumaz).

Secția de estradă are pe rol două premiere: un musical pentru copii și tineret, *Ochiul babei* de George Vasilescu — după Creangă,

în regia lui Cornel Mititelu, și revista *Hazul*, dansul, muzica și ardeleni — textul și regia — Mihai Maximilian, muzica — Vasile Veselovschi și Ioan Fechețe, scenografia — Teodora Dinulescu.

★

● Unele caiete-program ne oferă cu discreție — sau cu ostentație — o serie de date: tirajul, titulatura și chiar emblema publicitară a tipografiei (cu toate că tehnica grafică nu cinstește totdeauna firma...), numărul de serie al exemplarului (rarități bibliofile?!?). Din păcate, lipsesc uneori elemente importante, atît pentru prezent cît și pentru posteritate: data premierei, numărul de ordine al titlului respectiv pe stagiune (eventual, s-ar putea

menționa a cîta stagiune și premieră de la înființarea teatrului), cine a întocmit caietul (redactare, prezentare grafică) etc. E drept că anonimul redactorului e justificat cîteodată, după cum semnătura acestuia pe o simplă foaie de distribuție e cu totul inutilă.

★

● Teatrul Dramatic „Maria Filotti“ din Brăila are în perspectivă titluri interesante: *Plimbare* cu tele-scaunul de Dinu Grigorescu (regia — Constantin Codrescu), *A douăsprezecea noapte* de William Shakespeare (regia — Dragoș Galgoțiu), *Constructorul Solness* de Henrik Ibsen (regia — Alexa Visarion), *Vlaicu-Vodă* de Alexandru Davila (regia și rolul principal — George Mottoiu).